

Η «Μαρτίνα» του νεαρού Μπερνάρ ντιού είναι ένα δραματικό, ελασθητικό και ζώη. Σε πολλές παραλλαγές επάνω, συνθέτει ένα πραγματικό ελασθητικό, συμπληρωτικό, το τριπλό και φυσικά, ελασθητικό. Ένα νέο καλλιτεχνικό, πληθυσμιακό από τον έμφυτον λυρισμό των 18 χρόνων του φθάνει σε μία χαριτωμένη, οικική γωνιά επαρχίας και συναντά ένα αβύθο και άγριο πλάσμα, άρατο, στυγματικό, ελασθητικό και άνοητο όπως ή άγνοια. Είναι μία χωριστοποδία που τα λόγια της νεανικής του μέθης παραξύν, αλλά δεν τα καταλαβαίνει. 'Αλλ' αυτός βρίσκατε στο σκαλοπάτι της βασανιστικής ήλειας που ο άνθρωπος καταταρραννείται με τα μυστήρια που αιδιανιστικά ανακηδούν μέσα του και ζητεί γάμο του με άγνοια μίαν εξήγηση σ' αυτά και όταν αυτή λείπει, την ήχω μεξ αισθηματικής και ψυχικής αναποκρίσεως σ' αυτά... Και ο πεθοσμένος έρωτευμένος ζυνά. Για να εκτιμήση την πραγματικήν άξίαν μιας νέας του ίδιου του κόσμου, του κόσμου του μορφωμένου, που είχε κάποτε να την αγαπή, γιατί αυτή δεν είναι χωριστοποδία, ξέρει γράμματα, είναι μορφωμένη και μπορεί να του είνε ή ήχω της αισθηματικής του άνησυχίας.

Η μικρή Μαρτίνα που μαντεύει τώρα το μερικό άμαρτήμα της άγνοιας και των τσοκέρων της γίνεται τώρα πολύ δυστυχής και μετά τον γάμον των δύο άφηνικών της πανδρεύεται έναν χωρικότην που τον μισεί τώρα και τον άποστρέφεται γιατί έμαθε πως τί άξιομίσητον και ταπεινόν πράγμα είναι ή άγνοια και ή χωριστοσύνη.

Έργον με πολύ αίσθημα, κοίτην, λυρισμόν, συγκρασμένον με πραγματισμόν μικρόν. Η όπέκρισις του καλλιότη. Η κ. Μιράντα Θεοδωρίδου Θεοχαρή είχε έναν

Η κ. ΜΙΡΑΝΤΑ ΘΕΟΧΑΡΗ
(Μαρτίνα)

μοναδικά προσαρμοσμένον εις τό ταμπεραμέντο της ρόλου ίπι κρηπε. 'Αν είχε άλλην περισοσίτην έκφρασιν, καίτοι και αυτή δεν της έλειφεν άντελής, θα ήτο όλως διόλου εξαιρετός. Ο κ. Δανδραμής έχει έναν έξισου εύτυχή ρόλον και τον κρατεί πολύ συμπαθητικά. Η κ. Δημοπόδλου μ' όλον ότι είνε ελασθητικό να διεκδική τη βροσά των κορτσιών των 20 χρόνων, έβαλλε σπανίαν φιλοτιμίαν και άξυνάδα να κρατήση καλλίτερον τον ρόλον. Ο δέ κ. Παρασκευάς έλασε τον πραγματικόν άθλον επί του έαυτου του να εΐρη μίαν θρασίαν, γεμάτην δύναμιν και άλγθειαν δραματικότητα και έναν θρασίον βαρύν και αληθινόν ενστικτισμόν εις όλον του τον ρόλον. Άθλος σημαντικός δι' έναν παρακτισσιν όπως αιδός, άπου ένωσθες άλλο πράγμα είναι ο παρακτισσιστος και άλλο ο δραματικός ή ο κρημικός άθεποιός.

Η κ. 'Αλκαίου έλασε πάντοτε εξαιρετός. 'Αλλ' όχι Γαλλίδα γρηά γιαγιά. 'Ελληνοποιεί στυματικά και είναι τό μόνον ελασθητικό της κάποτε, όπως

άλλοτε είναι και ή όπεροχή της ή άξιοθεάμιστος.

Η σκηνογραφία της μηλιάς άνθεμένης και μαρμιένης καλής. 'Αλλά γιατί τόσοσ σταλακωμένες;

Τό νέο άθηναϊκόν κοινόν, άναίσθητον πρός πάζαν ελασθησίαν και λεπτότην και νεωστρισμόν έφυγε κλαίον τα λεπτά του. Και έμεις έφύγαμεν κλαίοντες αυτό, την Κοινωνία μας και τον τόπον μας.

Wilhelm Meister